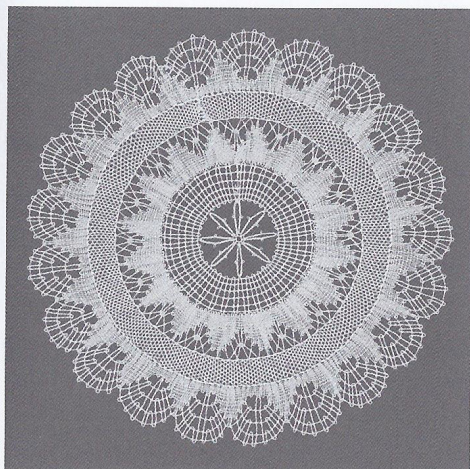

Drugo leto pa spet

Nedeljski dopoldnevi so pri dedku in babi na Dobravici tekli enako utečeno kot delavniki, le da so imeli drugačno vsebino. Babica je

odhitela k jutranji maši, dedek pa ji je medtem zakuril v peči in štedilniku, da je lahko Ana takoj, ko se je vrnila, pristavila za mesno juho. Lonec, v katerem se je kuhalo goveje meso z veliko jušne zelenjave, je potem vse dopoldne brbotal v kotu štedilnika in širil prepoznavne nedeljske vonjave po vsej hiši. Potem se je šel napraviti še dedek, oblekel si je praznje obleko z belo srajco in sivozeleno kravato, ki mu jo je najraje zapenjala Lučka, in odšel k deseti maši tudi on. Babica je zdaj imela mir in dovolj časa, da je pripravila praznično kosilo. Če pa sta bili doma mami in Lučka, sta pomagali tudi onidve.

Danes so še posebno pohiteli, kajti kmalu po kosilu se bosta vrnila v Ljubljano. Kakšen vihar sta s tem povzročili. Kaj bi se zgodilo, če bi na primer Lučka pozabila svojega Matevžka, ali pa zvezek z računi in dnevnik, na vrat na nos bi morali obrniti in se vrniti. Ali pa copatke! Ali pa Marjetina očala! Brez njih bi lahko odšla samo še na dopust. Nahrbtnik je bil poln, lepo zavezan, zdaj bodo spili kavo in še malo poklepetali. A Lučka se je spet drla spodaj pri babi.

»Mami, pridi brž dol, pridi že, no!«

In kaj je takega videla mami? Babi Ana je na mizo v kuhinji preganila rjuho in nanjo položila čipko, prav tisto, ki jo je klekljala več kot en mesec, vsak dan po več ur, da bi jo prodala gospe Greti in ta bi jo potem poslala v Ameriko. Silno svečano, kar pri njej sploh ni bila navada, je potem rekla:

»Tole sem namenila Lučki. Naj ima en klekljan spomin name.«

Joj, ta naša babi, taka je. Vse bi razdala tem svojim čmrljem! Rada jih ima, naj so mladi ali stari. Rada ima svojo ljubljansko dondo z vsemi njenimi norostmi, še bolj pa ima rada vnukinjo Lučko. Več kot en mesec je klekljala, da je končala tale prt. Ne bo ga prodala. Ne bo se odpeljal čez lužo k tujim, neznanim ljudem. Namenila ga je Lučki, da bi tudi ona začutila to vez, to prepletanje niti, da bi jih držale skupaj tudi potem, ko bo odrasla in ne bo vsako zimo ali poletje preživela pri dedku in babi. Marjeta je premišljevala, kako bi vse to, kar je čutila, povedala, izrazila. Pa ni našla pravih besed.

Popoldne je zabrnal pred hišo avto. Lučka pa je tokrat svojemu nahrbtniku dodala še majhen punkelj, narejen posebej zanjo.

»Začela boš s kitico, kot te je naučila sosedova Jelka. Kar spomni mami, naj ti pokaže, da ne boš pozabila, kar si se naučila pri nas. Ali pa naj povpraša za kakšno klekljarsko šolo, saj v Ljubljani imate tako vse, kar si človek izmisli. Pa čim prej se spet oglasita.«

Dedek in babica sta stala na balkonu, gledala, kako je mami obračala avto, in preden je zavila za sosedovo hišo, so si vsi štirje še enkrat pomahali.

Čas pa je tiktakal naprej.

»Te najine punce, zdaj bova pa spet sama,« je dejal dedek.

»Eh, saj je jutri že ponedeljek. Bova pa malo skupaj poklekljala, da nama ne bo dolgčas,« mu je odgovorila babica.

In res sta v ponedeljek zjutraj spet sedela za klekljarskima blazinama. Ob oknu, ki je z zavesami zastiralo pogled v dnevno sobo. Babica je klekljala lahkotno, rahlo se zibajoč, kot da pritrjuje klekljem: 'Pridni, pridni, le ubogajte me!' Dedek je cukal za gladke lesene paličice, tako kot se je naučil, ko je bil še deček. In ali si lahko predstavljate, bila sta tako vesela, da imata drug drugega, da sta čisto pozabila na prepiranje, babica celo dedkovega cukanja klekljev, ki ji je šlo vedno na živce, tokrat ni opazila.